

MIKLYA ZSOLT

Meg sem érintvén

*Talán a hegyen túl
születtem, onnan hozott át anyám egy kosárban,
s itthagytott, mielőtt az utolsó csomót megkötötte,
az utolsó fogalmazásdolgozatot kijavította volna.
Csendesen tért vissza az elhagyott nyelvbe, s tudom,
hallgat azóta is. Füle már rég nem ezen a világon,
ahol jövevényként próbált otthonra lelni, de mindig el-
vétette a hangot, vagy a hang vétette el őt. Sohasem
imádkozott, sohasem szólalt meg anyanyelvén az én
emlékezetemben. Hogy az övében mi járt, nem tudom.
Talán a hegyen túl hallgatta az öregek beszélgetését
és hallgatását, talán ottragadt csitri szívverése,
koszorúba font igyekezete.*

*Tudta, nem találkozunk
többet, nem sajnáltatta magát, nem nyújtotta be a
számlát, elengedett. Életben maradni mentem el
tőle, vittem tovább, amiért lázadt, mindig is küzdött,
mindketten tudtuk, ez az egyetlen lehetőség. Életben
maradni mentem el mindig mindenhol, s utolsó
találkozásunk okán is őhöz mérek minden asszonyt,
aki anyám lehetne. Magasra került a mérce, magasabbra,
mint azon a képzős atlétikai csapatversenyről készült
réggi képen, alája férek egészen, fejem felett repül
kinyújtott tagokkal, gazella lánya, meg sem érintvén
már a lécet.*

Amikor a feketék

*Juhnyírás idején valami mindig csiklandozta
a véred. Jól esett látni a hajlongó férfiak erős
és egyenes derekát, vaskos tréfáik közt ahogy
a zsíros gyapjú fehér belseje kifordul. Jól esett
beletúrni. Nem kedvetlenített el a lemeztelenített,
sebhelyes testek látványa, párolgó horpaszuk
remegése, tudtad, ez az élet rendje. Mégis,
torkodat szorongatta valami, amikor a feketék
kerültek sorra. Sohasem láttad göndör tincseiket
ennyire feketének. Félve, remegve hajoltál oda
minden göngyöleghez, és a legsötétebbe temetted
arcod. Aztán ugrándoztál csak egész nap. Göndör,
fekete fürtjeid zsírosan kacagtak a fényben, és
nem tulajdonítottál különösebb jelentőséget
vészjósló mondatoknak.*